Ч. 211. Середа 2 жовтня (19 вересня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Заповідь війни на Балканї. — Мобілїзация в Болгариї і Сербії. — Частинна мобілїзация российских войск на західній граници. — Успокоююча заява ґр. Берхтольда в делеґациї. — Скликане сербскої скупштини на 4 с. м. — Почвірний противтурецкий союз. — Безпроволочні реформи або війна.

З балканьского півострова, а рівночасно з польского Королївства в Росиї наспіли вісти, які сьвідчать о дуже грізнім заостреню полїтичної ситуациї і велять числити ся з безпосередною небезпечностию війни, якої розмірів і наслідків не можна предвидіти.

В Болгариї і Сербії заряджено мобілїзацию: в Болгариї у відповіди на воєнні приготовленє турецкого правительства, яке вправді на представленя держав відступило від наміру устроєня великих маневрів над болгарскою границею, але під покришкою звичайних осінних вправ збирає великі воєнні сили — в Сербії знов за приміром болгарским і коли не по мисли союза то по мисли бажань, аби спільними силами виступити против зненавидженої Туреччини.

З оголошеня мобілїзациї не виходить ще зовсім конечність війни і лише біржевими спекуляциями можна собі пояснити тревогу ширену одною частию праси.

Болгарска мобілїзация, котрої безпосередним наслідком стала ся мобілїзация сербска, є лиш яркими проявом занепокоєня, спричиненого в Болгариї громадженєм турецких войск над границею в хвили, коли відносини заострили ся; перед усім же є она обчислена на те, аби грізною поставою, від котрої є лиш один крок до оружного виступленя, зробити напір на вагуючу ся европейску дипльоматию і приневолити єї до рішучого виступленя в справі македоньских реформ.

З дуже многих урядових і півурядових болгарских заяв звістно, що правительство короля Фердинанда здаючи собі справу з небезпечности оружної розправи з могучою на всякий спосіб під взглядом войсковим Туреччиною не думає о здобуваню Македонії. Однако домагає ся і зі взгляду на настрій болгарского населеня мусить домагати ся, аби Болгари живучі під пануванем Туреччини дістали свободу розвитку материяльного і народного і всї заходи того правительства стреміли лиш до того, аби до тої цїли прихилити европейскі великі держави. Звістно також, що в тій мисли болгарске правительство наміряло перед кількома тиждями удати ся до держав з меморияльом, містячим погрозу самостійного виступленя против Туреччини, коли би держави не постарали ся о точне переведенє постанов берлиньского конґресу, дотикаючих Македонії. Той меморияль не був розісланий, але намір зробленя натиску грозою воєнної заверухи полишив ся, а наслідком єго є теперішна мобілїзация полишить ся тілько погрозою без дальших наслідків. Але може стати ся й инакше. На однодушне виступленє против Туреччини, супротив ріжниць поглядів між двома ґрупами держав не легко згодити ся і нема ніякої певности, чи Туреччина приймила би ради держав, а вкінци розярене викликане воєнним зарядженєм може довести до самовільних виступлень над границею і до подій, які зробили би вже неможливим удержане мира.

А війна на балканьскім півострові не могла би полишити ся місцевою подією, але після всякої імовірности сталась би кличем до вибуху загальної заверухи. Тим толкує ся также мобілїзация заряджена Росиєю в Королївстві польскім і та мобілїзация, яко ознака недовіря до Австро-Угорщини є доказом, якою небезпечностию грозить мирови балканьский заколот.

В тій справі телеґрафують нинї з Відня: Вчера около 6-ої години вечером прийшла до делеґациї вість урядова з Софії і Білграду, що Болгария і Сербія зарядили урядово загальну мобілїзацию. Ґр. Берхтольд зложив сейчас в делеґациї заяву, що між мобілїзациєю а виповідженєм війни є ще велика ріжниця і що держави в ніякий спосіб не допустять до ви-

Нічна виправа.

(Образки з российско-японьскої війни).

У вузкім, вючім ся ід горі ярі було тихо, темно і зимно. З усїх сторін здіймали ся скалисті узбіча покриті деревами. На галузях, позбавлених листя, полискував сніг в сьвітлї місяця; видавало ся, що там на вершку гори, де ті білі, снїгом вкриті конари купають ся в сьвітлї місяця, мусить бути значно теплїйше, як на долинї в понурім ярі.

Асаул Кондаковский мав на ногах грубі повстяні чоботи і тепле одїнє до кінної їзди, а мимо того чув, як зимно переходить поволи крізь грубу одежу і як обіймає єго утомлені члени. Особливо що довголїтна привичка до алькоголю зробила вже значний вплив на орґанїзм того по великаньски збудованого мужчини. Сталеві колись мязи стали мягкі, почав скоро товстїти, а кров не могла вже в часї морозу розігріти великаньского тїла як давнїйше, за молоду. А однако ще не так давно тому все було инакше. Пригадував собі добре той щасливий час без журби.

Кондаковскому було зимно і нудно.

— То хиба чорт мусів пустити Японцїв, аби розпочинати якісь операциї в сьвяточний день — думав асаул, притискаючи стверді від морозу повстяні чоботи до черева коня і стараючись трохи розігріти їх в той спосіб. — Сиділо ся так мило і спокійно. Був коняк, консерви, ріжні присмаки, паштет в хороших пушках, сарделї... І нараз велять тобі кинути всьо і рушати в дорогу. Не належить то зовсїм до приємности в таку сьвяточну ніч волочити ся по горах і долинах з половиною шкадрони. Проклятий виихід та війна... А до того така страшна студінь! Колиб можна хоч де по дорозі розігріти ся в хіньскій фанзї.

Кондаковский повів очима по нагих скалах, що спадаючи тут і там майже простовісно у яр, по оснїжених, безлистих лїсах, поглянув на подерті верхи гірского хребта, навіть на небо яснїюче проміньем місяця, але нігде не добачував нїчого, що могло би огріти єго перемерзле тїло. — Всьо наокруги було глухе, зимне, закостенїле від морозу... Навіть лиця байкальских козаків миготїли в темряві немов покриті ледовою покришкою і від них також віяло морозом.

Асаул затягнув захриплим, високим баритоновим голосом якусь пісоньку, а рівночасно задержав коня. Голос хвилював дивно в темряві крутого скалистого яру, на хвилю заколотив понуре мовчанє гір, відтак затих, немов би в віддаленю заморозило єго зимно.

— І в такий мороз приходить нагло комендантови на гадку висилати людий на нічні звіди. Якого чорта можна би нинї найти, питаю? Треба цїлу ніч трясти ся дармо на сїдлї на те лише, аби рано вернути до табору невиспаний, виголоднїлий, зломаний як пес і без ніяких вістий. Японцї сидять собі найспокійнїйше в своїх земних хатах і анї не думають о якімсь нападї. А ти гони по широкім сьвітї і мерзни!...

З цїлого способу веденя війни був Кондаковский дуже невдоволений. Взагалї не любив о війнї богато говорити, але коли що лично єго дотикало, тоді проклинав голосно разом з товаришами Японцїв, цїлу війну. Не так давно, приміром, одержав від полкової команди строгий приказ, аби предложив річне замкнене рахункове з харчованя шкадрони. То жадане довело єго до крайної скажености.

— Що они собі там думають, ті дармоїди. Сидять спокійно в головній кватирі, бавлять ся, напихають черева, а від мене жадають, аби я полагоджував канцелярийну роботу! Чи може краду скарбові гроші, що? Від кого буду жадати рахунків?

І вислав до полкової команди телеґраму слїдуючого змісту:

„Рахунків прислати не можу. В правій руцї держу шаблю, в лївій поводи, а ногами доси ще не научив ся писати“.

Шкадрона Кондаковского була справді перетомлена. Командант віддїлу мав все за мало людий до розпорядимости, а операцийний терен простягав ся на сотки верст. Тому їздцї мусїли майже без перерви робити тяжку службу. На початку війни асаул, поборовши вроджене лїнивство, забрав ся до дїла з невичай-

повіджена війни. Один визначний член делеґациї сказав, що ґр. Берхтольд мав також заявити, що до війни не прийде, а сербска і болгарска мобілізация є пробою принезоленя Австро-Угорщини, аби постарала ся в Константинополи о як найскорше переведене далеко сягаючих реформ в Македониї і Альбаниї. В австрийскім ґенеральнім штабі знали вже від 10 днів, що болгарска армія є цілковито змобілізована, отже оголошене єї сьвідчить лиш о тім, що Болгария хоче зробити натиск на держави, аби они присилували Туреччину і запоручили переведене реформ.

Новинки.

Львів, 1 жовтня 1912.

— Іменованя і перенесеня. П. Намістник іменував в департаменті рахунковім Намістництва официялів рахунквих: Ант. Березіньского і Юл. Бачиньского ревідентами рахунковими; асистентів рахункових: Стан. Ґадаіньского, Генр. Словіка і Людв. Ґільрайнера официялами рахунковими, а практиканта рахункового Войт. Свалтка асистентом рахунковим. — Президент галицкої Дирекциї почт і телеґрафів переніс асистента почтового М. Ґеллера із Станиславова до Дрогобича.

— В Сокали відбудуть ся дня 4 жовтня с. р. о 2 год. по полудни в Бесіді загальні збори Філії Українського педагог. товариства.

— Дрібні вісти. В буджет державний вставлено кредити на 6 нових старостств в Галичині. Осідки тих старость будуть однак пізнійше означені. — Деякі часописи розпустили безосновну чутку, що папа має перенести свій осідок з Риму на остров Мальту. — Сими днями арештовано б. суплєнта перемиської ґімназиї Яна Мізю підозріного о шпигуньство. Мізя, краківский академік, був суплєнтом ґімназияльним в кількох місцевостях, але всюди єго усувано мимо того, що мав іспит кваліфікацийний. Послідним разом був Мізя суплєнтом в Станиславові. — На ул. Городецкій знайдено книжочку гал. каси ощадности ч. 438 на 1200 К виставлену на імя Мих. Сеника.

— Крадежі. До склепу з цукрами п. Шаєрової при Марийскій площи вломили ся в суботу над раном злодії і наробили в склепі шкоди на 2000 К. — Ц. Вольф, 20-літний непотріб обікрав рідну сестру вкравши ій з під коліна 1500 К. Вольф мешкав у своєї сестри при ул. Жерельній і належав до тих птиць небесних, що не сіють і не орють але — крадуть. Недавно тому приїхала єго друга сестра з Америки де доробила ся гроший а знаючи, що хоч би й брат може їх вкрасти, привязала їх в шматці під коліном і була певна, що в такім сховку їх злодій не знайде. Вольф однак якось підглянув, де сестра ховає гроші і тихцем в ночи украв та щез з дому. Сестра обудивши сь на другий день рано наробила крику і дала зараз знати на поліцию. Вольф тимчасом поїхав до Тернополя і прогуляв там з такими як він часть гроший а з тими, які ще лишили ся пустив ся до Америки зі своїм товаришем Коплем. Та недалеко заїхали, бо вже в Кракові арештувала їх поліция. Тепер сидять оба в слідчім арешті у Львові.

— 300-літні роковини смерти Петра Скарґи обходили минулої неділі з великим торжеством головно міста Краків і Львів, а з ними сьвяткувала той день і вся суспільність польска. Петро Скарґа вславив ся головно своїми проповідями і в них лишив найбільшу память по собі, а що перші кроки свого духовного життя розпочинав у Львові, а помер в Кракові, то й головно сї два міста особливо торжественно обходили память єго смерти.

Петро Скарґа походив з міщаньскої родини і родив ся 1536 р. в Ґройцу під Варшавою. Скінчивши в 18-ім році життя краківску академію, став спершу учителем, але небавком покинув се зване і в 1564 р. висьвятив ся у Львові на сьвященика латиньского обряду і небавком опісля став парохом в Рогатині. Пізнійше почуваючи в собі великі здібности на проповідника, вступив до чина Єзуітів, був через три роки в Римі, а опісля вернувши до краю, став проповідником на дворі польского короля Зиґмунта III. і був ним 24 літ, майже аж до смерти. Скарґа помер в дни 27 вересня 1612 р., проживши 76 літ.

З нагоди сих роковин Львів прибрав сьвяточний вигляд. У вікнах многих домів виділи ся налїпки представляючі образ сего проповідника, а крім того бальконн і вікна були украшені диванами і зеленю. В катедрі латиньского обряда відбуло ся відтак богослужене, котре відправив Архієп. Більчевский в сослуженю численного духовеньства, а Архієпископ вірменьского обряда Теодорович виголосив довшу проповідь, в котрій славив заслуги покійника.

По богослуженю відбуло ся торжественне посьвячене пропамятної таблиці вмурованої в стіну катедри по правій стороні від головного входу. Підчас сего торжества промавляли проф. др. Ґубринович і президент міста Найман. По полудни в костелі ОО. Домініканів відбула ся торжественна Академія в присутности всїх трох львівских архієпископів: дра Більчевского, ґр. Шептицкого і дра Теодоровича та численного духовеньства і инших достойників.

— До торговельної школи Тов. „Просьвіта“ у Львові в сім шкільнім році записало ся на перший рік школи 30 учеників і 14 учениць, разом 44, на другий рік 34, в тім 9 учениць. Наука розпочала ся правильно дня 7 с. м. в новім поміщеню школи при розї ул. Міцкевича і Землковского близько площі сьв. Юра. Учать самі постійні сили крім давнійших пп. Скрентовича і Микетея, ново заанґажовані учителі, п. Березовский, Амброз і Цьорух Іван, так що школа розпоряджає трема сталими силами для торговельних предметів, а се дуже користно виходить для науки.

— З Коломиї. Звичайні загальні збори філії Руского Товариства педаґоґічного в Коломиї відбудуть ся дня 6. жовтня о 3 год. по пол. в сали „Народного Дому“ II. пов. в Коломиї з отсим порядком: 1) Отворене зборів, 2) Звіти функционарів: а) секретаря, б) касиєра товариства, в) касиєра фонду будови бурси, г) управителя бурси, д) касиєра семінариї, е) директора семінариї, з) управи курсів для неграмотних. 3) Звіт контрольної комисиї. 4) Вибір нового виділу. 5) Внесеня уступаючого виділу. 6) Внесеня і запити членів. — За виділ: *Н. Даниш*, голова. *М. Лаврів*, за секретаря.

ною ревностию і енерґією. Здавалось єму, що єго шкадрона буде могла довершити Бог знає яких геройских діл, здавалось єму, що в єго руках лежить коли не доля цілої війни, то на кождий случай поважною підоймою, могучою рішаючо вплинути на дальший розвиток подій.

Відтак прийшло розчароване. Японці били російску армію на кождім кроці. Найліпші пляни вождів кінчили ся неудачею. Люди, котрих уважано дуже талановитими, коли вже не ґеніяльними, не ріжнили ся нічим від звичайних дураків.

І запал осаули остигав щораз більше і більше. Знову повернув до старого призвичаєня надуживаня алькоголю, проводив вільний час, лежачи на твердім войсковім ліжку, критикував голосно або в души всьо, що діяло ся кругом.

Тепер уважав кожді звіду за невиносиму, хотяй не можливу до усуненя перешкоду, так само, як в часі мира ненавидів служби бюрової, рапортів і вправ.

Дрожав від зимна. Дві рани, які недавно перед тим одержав, не боліли єго вправді, але відчував немиле остудженя близни.

— Треба би трохи розігріти ноги — замітив Кондаковский і приказав:

— Стій! З коня!

Козаки попровадили коні за поводи... До тупоту кіньских копит прилучив ся гамір стукаючих чобіт сімдесяти жовнірів, що ішли за проводирем.

— Ваше благородіє — звернув увагу осаула старий вахмайстер — тут є вивіз.

— Но, і щож з того?

— Треба би вислати патролю, бо инакше можемо стрінути ся з Японцями.

— Ах, так, добре! Вислати патролю!

— Послідним разом ми не вислали зовсім патролї і перетріпали нас основно — тягнув дальше вахмайстер, притискаючи слово „основно“.

— Отже вишли, кажу...

— Кілько людий?

— Кілько хочеш...

— Думаю отже, що по пять вистане. Пять з переду, пять з заду...

— Добре...

Вахмайстер задержав ся, а коли зрівнав ся з цілою шкадроною, видав приказ висланя патролї. Байдужність, яку оказував Кондаковский в тій справі, не дивувала єго зовсім. Привик до сеї апатиї проводиря, а хотяй не знав єї духовних причин, приписував єї ранам, які потерпів асаул у війні і знеохоченю задля вічних неудач.

— О, давнійше наш комендант був дуже строгий, дуже острий — оповідав вахмайстер нераз новоприбувшим воякам. — Контролював все, чи всьо в порядку, чи хто не дармує, сам відбував службу, як простий вояк. Ну, тоді ми нераз витріпали Японців... Як лише котрий віддалив ся від головного відділу, або пішов з патролею, ого, вже був і конець з ним... Ані не сподівав ся, коли досягнула єго кулька... А потім лише кілька великих каменів, або стовпиків дубових ставляли на їх гробах. Проводир виписував на гробі власноручно: „Тут спочивають Японці з того і того полку, убиті того дня і місяця“. Виписував докладно і полк і шаржу, а кождий похоронений має таку пушку на грудях місто хреста. Так, так, нераз ми добре витріпали їх. Нам однак ніколи нічого злого не стало ся. Все, як вовки ми волочили ся по полях, лісах і горах. Деколи два або три дни не мали ми нічого теплого в устах, а жили ми сухарами. А кілько то разів заглядало ся смерти в очи зовсім не на жарти.

— Ми були — розповідав вахмайстер — все в роботі, ніби на польованю на дикого звіра, на дика, або скажім на медведя... В ночи роздумуєш над тим, що тебе чекає, гроза і трівога переймають твою душу, але коли вийдеш в гори і почнеш причаювати ся, слідити за Японцем, відразу як би рукою відняв, ані сліду зі страху і обави. Здає ся тобі, що нічого бись не жалував, як би тобі удало ся вхопити єго живцем, або що найменше коли се вже не можливе, випарити єго добре шаблею. І вже нічого не боїш ся. Такі ми були, а найхоробрійший з усіх комендант!... Потім єго ранено. Пострілено єго в плечі і ногу... Три місяці проложав в шпитали, потім вернув до відділу... але вже змінений до непізнаня. Де поділа ся єго відвага, єго лютість, єго запал? Всьо зникло без сліду... Добре служити під єго розказами... але така служба дещо сумна. Відпічнеш, виспиш ся добре, маєш що зїсти і випити, а однак все поликаєш слинку, думаючи о давнійших пригодах і невигодах.

Кондаковский давав собі з того справу що єго козаки тужать за давнійшим способом життя, здавав собі справу, що слава єго погасає. Помало почали забувати о давнійших пригодах, инші случаї, нові вирави і борби затирали що раз більше їх память. А однак не був вже здібний відновити тую давну славу, додати до неї нових лаврів. Чув, що коли би навіть відповів завзяту акцию коли би змусив себе і висвободив ся від апатиї не був би вже здібний до великих діл. Стратив віру і надію в тих котрі кермували єго рухами, затратив давне замилуваня і відвагу; рівночасно з тим зникла також віра у власні здібности до діла, в можність осягнути річи на око неможливі.

(Конець буде).

Господарство, промисл і торговля.

— **Ветеринарийно - господарский курс.** Заходом Філії Краєвого тов. госп. „Сільский Господар“ в Яблонові відбуде ся в днях 7, 8 і 9 жовтня 1912 в Яблонові курс ветеринарийно-господарский. Провідник курсу п. Володимир Чубатий, лікар ветер. з Дрогобича, виголосить виклади в супроводі демонстраций на фантомах, таблицях, живих зьвірятах і ветеринарийних інструментах. Проґрама така: 1) Плеканє зьвірят домашних, — 2) Хороби зьвірят домашних в наслідок злого плеканя і їх лічене, — 3) хороби заразливі з приміненєм закона та з демонстрациями заразників, 4) Поміч тільній корові з демонстрациями на фантомах. — 5) Поміч в наглих випадках з демонстрациями на живих зьвірятах. — 6) Купно зьвірят домашних на торзі з демонстрациями на живих зьвірятах. — 7) Про хороби зьвірят, при котрих можна купно уневажнити або жадати відшкодованя. — 8) Про хиби молока. — 9) Розпізнанє віку у зьвірят. — Курс обіймати буде рівнож реферати з господарства, з садівництва та бжільництва. Участники позамісцеві одержать даром нічліг, а менше заможні підмогу на харч. Зголошувати ся належить сейчас, а найпізнійше до понеділка дня 7 жовтня год. 7 рано у голови Філії дра К. Трильовского, або секретаря п. Василя Фенюка. Пізнійші зголошеня не будуть рішучо увзгляднені. Просимо о як найчисленнійшу участь в огляду на велику вагу сего курсу, а окремо Кружки обовязані вислати що найменше 5 з кождої місцевости.

— **Оповіщенє.** Дирекция зелізниць державних у Львові розписала лїцитацию на доставу всіляких материялів до осьвітленя і чищеня (з виимкою нафти і олію), виробів шмуклерских і ткацких, шнурових, з кавчуку, скіри, виробів склянних, щіткарских, декстрини, спіритусу, олію льняного, покосту і меблів.

Близші услівя і формулярі оферти можна дістати в бюрі IV. і V. Дирекциї від 1. до 24. жовтня с. р. оферти можна вносити до 25. жовтня с. р. 12 година в полудне.

— **Важне для абсольвентів торговельних академій.** Абсольвенти торговельних академій, котрі мають вже сьвідоцтво укінченя школи а також і ті особи, що вже зложили іспит з поодиноких предметів науки в тих школах і наміряють вступити на практику або старають о місця в українських реєстрованих стоваришенях чи приватних фірмах, вкінци українські стоваришеня і приватні фірми, які мають до обсадженя відповідні місця урядників зглядно практикантів у себе — зволять зголошувати ся в тих справах до підписаного товариства, яке радо і безінтересовно посередничить між Українцями, що питають праці, а українськими стоваришенями і приватними фірмами, що пошукують фахово образованого персоналу. — З канцеляриї Краєвого Союза ревізийного, Львів, Домініканьска 11.

Телеграми.

Букарешт 1 жовтня. З Ґалацу доносять, що тамошний грецкий консуль поручив грецким товаровим пароплавам, щоби безпроволочно переплили через Босфор.

Білград 1 жовтня. В правительствениих кругах заявляють, що Сербія жадає автономії Старої Сербії разом з Новобазарским Санджаком і Скодаром аж до моря, бо лиш то може забезпечити тревалий мир.

Константинопль 1 жовтня. Зачувати, що всі грецкі кораблї одержали з Атин приказ виплисти з тутешного порту.

Женева 1 жовтня. Тутешні вечірні ґазети доносять, що турецкий міністер Решід-паша виїхав до Уші (Ouchy, села коло Льозанни в Швайцариї) і відбув там конференцию з делеґатами турецкими та привіз їм нові предложеня Порти.

Петербург 1 жовтня. В Холмі відбула ся нарада, в котрі взяли участь православні епископи Антоній і Евлогій та надпрокуратор синоду Саблер радили над положенєм православя в Галичині з причини арештованя на границі австрийскими властями вихованка виленьскої православної семінариї духовн[illegible]. Ухвалено розпочати переговори з патриярхом в Константинополи, котрого власти піддані суть православні в Галичині і на Буковині о піддане їх власти синоду в Петербурзі. Конференция дійшла до переконаня, що то буде можна перевести в згоді з церковним правом, бо київский митрополит має поправді титул митрополита київско-галицкого. Колиби то удало ся перевести, то синод на думку конференциї узискав би право опіки над православним населенєм в Галичині.

Льондон 1 жовтня. Бюро Райтера доносить під вчерашною датою: В Льондонї круги дипльоматичні займають ся передовсім станом на Балкані. О скілько звістно, хоч ситуацию треба уважати за поважну, єсть однак ще надія удержаня мира, головно же зі зглядy на теперішну пору року та й на то, що держави постарають ся поручити державам балканьским уміренність. Нині (т. є. 30 вересня) наспіли до Льондону депеші, котрі зазначують, що ситуация в Туреччині і Греції поліпшила ся.

Атини 1 жовтня. Аґентия Атиньска заявляє, що одержала з Константинополя вість, що Туреччина зарядила мобілїзацию за порадою Анґлії.

Атини 1 жовтня. (Аґ. Атин.) З причини загальної мобілїзациї і непокоячого внутрішного положеня в Туреччині, котре могло би ей спонукати шукати виходу з трудностий в виступленю против сусїдних держав, Греция в порозуміню з балканьскими державами змобілізувала вчера свої сухопутні сили.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені **грубим** друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 8·22, 8·35, 2·05 §), 2·45 3·45 *) 5·46 †), 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §2·16, 2·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58·), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. .) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, 2·29 *), 2·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова 2·22, 5·45, 7·25, 8·50, 10·05, 1·10*), 1·30 2·00§), 5·40, 7·25†), 8·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, 1·50§), 2·15, 5·30 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: 12·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), 1·55, 5·52, 6·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочись: 7·01, 11·11, 1·36*), 2·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Виник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

Поїзди льокальні.

на головний дворець:

З Брухович: що дня 6·55.
що дня: від 1/6 до 31/8: 8·29, 11·00, 3·42, 5·17, 9·30.
в неділї: від 1/5 до 30/9: 7·43.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 1/6 до 31/8: 1·40.
від 1/5 до 31/5: 3·42, 9·30.

З Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 1·11, 9·10.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 5/5 до 8/9: 10·10.

З Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 9·00.

З Винник: лише в суботу і неділю: 12·16.

з головного двірця:

До Брухович: що дня: 6·02.
що дня: від 1/6 до 31/8: 7·22, 10·05, 2·35, 6·31, 8·35.
від 1/5 до 15/9: 4·21.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 1/6 до 31/8: 12·30.
від 1/5 до 31/5: 2·35, 8·35.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 10·15, 3·03.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 5/5 до 8/9: 1·26.

До Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 2·40.

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиск відходить о годині 2 мін. 16 пополудни з перону 2, Нр. сходів II.

Поїзд особовий зі Львова до Красного відходить о годині 2 мін. 50 по полудни із заходного тору перону 4 Нр. сходів IV.

Поїзд особовий зі Львова до Станиславова відходить о годині 2 мін. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).